

Sygn. akt II CZ 56/06

POSTANOWIENIE

Dnia 30 sierpnia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marek Sychowicz (przewodniczący)

SSN Maria Grzelka

SSN Grzegorz Misiurek (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa F. B. i in. ,

przeciwko Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej w Z.

o ustalenie i uchylenie uchwał,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 30 sierpnia 2006 r.,

zażalenia powodów na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 15 czerwca 2005 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny zaskarżonym postanowieniem odrzucił kasację powodów od wyroku tego Sądu z dnia 9 lutego 2005 r. wskazując, że właściwym środkiem zaskarżenia tego orzeczenia jest skarga kasacyjna, a nie kasacja. Przyjął ponadto, że nawet gdyby wadliwość powyższą uznać za nieistotną i potraktować wniesiony środek zaskarżenia jako skargę kasacyjną, to podlegałaby ona odrzuceniu z uwagi na niespełnienie wymagań określonych w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. Skarżący zaniechali bowiem sformułowania wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i przytoczenia jego uzasadnienia.

W zażaleniu na powyższe postanowienie skarżący kwestionując ocenę Sądu Apelacyjnego dyskwalifikującą wniesiony przez nich środek zaskarżenia podnieśli, że z samego faktu wniesienia skargi kasacyjnej wynika żądanie przyjęcia jej do rozpoznania. Wyrazili także pogląd, że odmienna ocena Sądu Apelacyjnego nakazywała wdrożyć stosowne postępowanie sanacyjne, mające na celu usunięcie dostrzeżonych braków, ewentualnie podjąć decyzję w przedmiocie odrzucenia kasacji niezwłocznie, co umożliwiłoby wniesienie w terminie prawidłowo sporządzonego środka zaskarżenia. W konkluzji wniesli o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Ustawą z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98), która weszła w życie w dniu 6 lutego 2005 r., w kodeksie postępowania cywilnego uchylono m.in. przepisy o kasacji (art. 392 i nast. k.p.c.). Jednocześnie ustawodawca ustanowił nowy środek zaskarżania prawomocnych orzeczeń – skargę kasacyjną unormowaną przepisami art. 398¹ i nast. k.p.c. Zgodnie z art. 3 powołanej ustawy, przepisy o skardze kasacyjnej stosuje się do orzeczeń sądów drugiej instancji wymienionych w art. 398¹ i art. 519¹ k.p.c., które zostały wydane począwszy od dnia 6 lutego 2005 r.

Wyrok Sądu Apelacyjnego, zaskarżony do Sądu Najwyższego przez powodów, wydany został w dniu 9 lutego 2005 r., a zatem mają do niego zastosowanie przepisy nowe. W tej sytuacji właściwym środkiem zaskarżenia tego

orzeczenia – co trafnie dostrzegł Sąd Apelacyjny – była skarga kasacyjna, a nie kasacja, którą wnieśli powodowie.

Nazwanie środka zaskarżenia wniesionego od orzeczenia sądu drugiej instancji „kasacją”, zamiast – prawidłowo – „skarga kasacyjną” nie jest wadą usprawiedliwiającą jego odrzucenie, jeśli spełnia on wszystkie inne stawiane mu wymagania (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 listopada 2005 r., III CSK 68/05, nie publ.; z dnia 12 kwietnia 2006 r., III CZ 17/06, nie publ.). Sąd Apelacyjny uznał jednak, że wniesiony przez skarżących środek zaskarżenia podlega odrzuceniu *a limine* nie tylko z powodu jego błędnego oznaczenia, ale także z uwagi na brak elementów konstrukcyjnych, jakie musi zawierać skarga kasacyjna, konkretnie zaś – wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienia. Wbrew odmiennemu przekonaniu skarżących, stanowisko Sądu Apelacyjnego trzeba uznać za prawidłowe.

Kwestia wadliwego oznaczenia wniesionego przez skarżących środka zaskarżenia – ze wskazanych wyżej przyczyn – dla konstatacji tej nie ma znaczenia. O prawidłowości zaskarżonego postanowienia przesądza natomiast trafne zapatrywanie, iż wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie stanowią odrębne elementy konstrukcyjne tego środka zaskarżenia. Muszą one być zatem wyartykułowane jednoznacznie, w sposób wyraźnie wyodrębniony. Wynika to z brzmienia art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. nawiązującego do treści art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wymaganie zamieszczenia w skardze kasacyjnej obu wymienionych wyżej elementów jej budowy nie służy prostemu uzewnętrznieniu oczekiwania skarżącego, aby środek ten przyjęty został do rozpoznania. Takie oczekiwanie istotnie można wiązać z samym faktem wniesienia skargi kasacyjnej. Należycie umotywowany wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pełni inną rolę. Umożliwia dokonanie - w ramach przedsądu – wstępnej oceny, czy zachodzą wskazane przez skarżącego, a wymienione w art. 398⁹ § 1 k.p.c., okoliczności uzasadniające wyrokowanie w sprawie przez Sąd Najwyższy.

Błędny jest pogląd skarżących, wedle którego braki w zakresie wymagań skargi kasacyjnej określonych w art. 398⁴ § 1 k.p.c. mogą być usunięte

w postępowaniu sanacyjnym. Z treści art. 398⁶ § 1 i 2 k.p.c. wypływa wniosek zgoła odmienny. Sąd Najwyższy wielokrotnie już wyjaśniał, że niezamieszczenie w skardze kasacyjnej któregokolwiek z jej elementów konstrukcyjnych skutkować musi odrzuceniem tego środka zaskarżenia *a limie*. Abstrahując od tego poglądu odmienne stanowisko skarżących nie znajduje żadnego uzasadnienia.

Bez znaczenia dla oceny trafności zaskarżonego postanowienia jest też fakt jego wydania w końcowej fazie terminu do wniesienia skargi kasacyjnej przez powodów.

Z tych też względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.